
TYÖNJAKO „SOSIALISTI-VALLANKUMOUKSELLISTEN“ PUOLUEESSA

Työväen ja sotilaiden edustajain Pietarin Neuvoston viime kokouksessa eserrät äänestivät kuolemanrangaistuksen lakkauttamisen puolesta ja yhtyivät bolshevikkien vangitsemista vastaan esitettyyn vastalauseeseen.

Se on tietenkin erittäin hyvä ja kiitettävää.

Tässä yhteydessä me rohkenemme kuitenkin asettaa erään pienen kysymyksen.

Kuka sitten saattoi voimaan kuolemanrangaistuksen rintamalla, kuka on vanginnut bolshevikkeja?

Eserräthän sen ovat tehneet (kadettien ja menshevikkien suosiollisella myötävaikutuksella!). Sikäli kuin tiedämme, kansalainen pääministeri A. F. Kerenski on sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen. Hänen nimensä koreilee sosialisti-vallankumouksellisten puolueen ehdokaslistalla Pietarin kaupunkiduuman vaaleissa.

Sikäli kuin tiedetään, kansalainen B. V. Savinkov, sotaministerin sijainen, on myöskin sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen.

Ja juuri nuo kaksi huomattavaa „sosialisti-vallankumouksellista“ ovatkin päätekijöitä kuolemanrangaistuksen voimaansaattamisessa rintamalla. (Heihin on liitettävä vielä kenraali Kornilov, mutta tämä viimeainittu ei ole vielä toistaiseksi liittynyt sosialisti-vallankumouksellisten puolueeseen.)

Edelleen me tiedämme, että myöskin kansalaisen Tshernovin, maanviljelysministerin, pitäisi samaten olla sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen.

Ja lopuksi kansalainen N. D. Avksentjev, sisäministeri, siis henkilö, jolla on Kerenskin ohella huomattavin paikka ministeristössä, on myöskin sosialisti-vallankumouksellisten puolueen jäsen.

Ja kaikki nämä korkeasti kunnioitetut „sosialisti-vallankumoukselliset“ ovat juuri niitä, jotka saattoivat voimaan kuolemanrangaistuksen rintamalla ja ovat vanginneet bolshevikkeja.

Herää kysymys: mikä kummallinen työnjako vallitsee tuossa sosialisti-vallankumouksellisten puolueessa, kun sen eräät jäsenet vastustavat kaikin keinoin kuolemanrangaistuksen voimaansaattamista, mutta sen toiset jäsenet itse saattavat sen voimaan?..

Ihmeellinen juttu! Me vasta äskettäin syöksimme alas itsevaltaisen järjestelmän, vasta hiljattain aloimme elää „eurooppalaisesti“, mutta olemme omaksuneet heti kaikki „eurooppalaisuuden“ huonot puolet. Katso-kaahan mitä porvarillis-radikaalista puoluetta hyvänsä, vaikkapa Ranskassa. Tuo puolue nimittää välttämättä itseään sosialistiseksi: „radikaalisosialistien“ puolue, „riippumattomien sosialistien“ puolue j.n.e., j.n.e. Valitsijoiden, joukkojen, „pohjakerrosten“ edessä nuo puolueet kylvävät aina „vasemmistolaisia“ korulau-

seita — varsinkin vaalien edellä ja etenkin silloin, kun niiden kanssa kilpaileva, todella sosialistinen puolue syrjäyttää niitä. Ja samaan aikaan tuon saman „radikaalisosialistien“ ja „riippumattomien sosialistien“ puolueen ministerit „ylhäällä“ ajavat rauhassa porvariston asiaa välittämättä vähääkään valitsijainsa sosialistisista toivomuksista.

Siten menettelevät nyt myöskin sosialisti-vallankumoukselliset.

Onnellinen puolue! Ketkä saattoivat voimaan kuolemanrangaistuksen? — Sosialisti-vallankumoukselliset! Ketkä esittivät vastalauseensa kuolemanrangaistusta vastaan? — Sosialisti-vallankumoukselliset! Kuinka vain haluatte...

Tuollaisella menettelyllä sosialisti-vallankumoukselliset toivovat sekä säilyttävänsä viattomuuden (olla kadottamatta joukkojen suosiota) että hankkivansa pääomaa (säilyttävänsä ministerinsalkut).

Mutta sanotaan, että jokaisessa puolueessa sattuu erimielisyyksiä: eräät sen jäsenet ajattelevat toisin kuin toiset.

Niin, mutta erimielisyyksillä ja erimielisyyksillä on ero. Kun eräät kannattavat pyöveleitä, mutta toiset vastustavat pyöveleitä, niin sellaisia „erimielisyyksiä“ samassa puolueessa on melko vaikea sovitaa. Ja jos vielä lisäksi pyöveleitä kannattavat juuri puolueen vastuunalaisimmat johtajat, ministerit, jotka heti paikalla toteuttavat käytännössä mielipiteensä, niin jokainen poliittisesti ajatteleva henkilö arvostelee puolueen politiikkaa juuri noiden ministerien toiminnan perusteella eikä jonkin vastalausepäätyöksen perusteella, johon puolueen rivijäsenet ovat yhtyneet.

Häpeä jää pesemättä pois. Sosialisti-vallankumouksellisten puolue pysyy kuolemanrangaistuksen puolueena, vanginvartijain puolueena, joka vangitsee työväenluokan johtajia. Eserrät eivät voi koskaan pestä itsestään pois sitä häpeää, että kuolemanrangaistuksen saattoivat jälleen voimaan heidän puolueensa huomatuimmat jäsenet. Eserrät eivät voi koskaan pestä itsestään pois sitä tahraa, että heidän hallituksensa edisti inhoittavaa parjausta työväenpuolueen johtajia vastaan, että heidän hallituksensa yritti saada aikaan uuden Dreyfusin jutun⁷³ Leniniä vastaan...

„Proletari“ № 9,
elokuun 23 pnä 1917
Artikkeli ilman allekirjottusta